

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 969/2021
28.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Биљане Синановић и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Тихомира Димковића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Зрењанину К 59/20 од 03.02.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 331/21 од 10.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 28.09.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Зрењанину К 59/20 од 03.02.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 331/21 од 10.06.2021. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину К 59/20 од 03.02.2021. године, стављена је ван снаге у односу на окривљеног АА, пресуда Вишег суда у Зрењанину К 13/19 од 11.07.2019. године која је преиначена у делу одлуке о казни пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 985/19 од 06.11.2019. године, па је окривљени АА, оглашен кривим због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од две године и шест месеци у коју се урачунава време које је провео на издржавању затворске казне по пресуди Вишег суда у Зрењанину К 13/19 од 11.07.2019. године, која је преиначена у делу одлуке о казни, пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 985/19 од 06.11.2019. године, у периоду од 11.06.2020. године до 25.08.2020. године као и време проведено у притвору од 25.08.2020. године до истека притвора. На основу члана 264. став 1. ЗКП, окривљени је обавезан да плати судски паушал у износу од 5.000,00 динара и трошкове кривичног поступка у износу од 5.972,64 динара, као и да солидарно са осуђеним ББ плати трошкове кривичног поступка у износу од 37.649,92 динара, што је дужан да плати суду, а износ од 22.080,00 динара на име трошкова кривичног поступка солидарно да плати Вишем јавном тужилаштву у Зрењанину, све у року од 15 дана и под

претњом принудног извршења, те је одлучено да износ од 550.987,86 динара, пада на терет буџетских средстава. На основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећеној ВВ, досуђен је имовинскоправни захтев у висини од 107.100,00 динара, па је окривљени обавезан да солидарно са осуђеним ББ оштећеној исплати наведени износ у року од три месеца по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 331/21 од 10.06.2021. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног АА, адвокат Тихомир Димковић, поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) у вези члана 406. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да исте преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је на седници већа, коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев поднет, те је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА, у захтеву за заштиту законитости истиче да се правноснажна пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати и то на одбрани окривљеног ГГ са записника од 05.05.2017. године и 06.05.2017. године, изнетој у поступку који се водио у одсуству окривљеног АА. Бранилац, даље, у захтеву наводи да је решењем Вишег суда у Зрењанину К 77/17 од 21.12.2017. године, према окривљеном ГГ, обустављен кривични поступак због смрти окривљеног, а решењем истог суда К 77/17 од 22.10.2020. године, стављено је ван снаге решење тог суда Кв 367/17 од 09.10.2017. године, којим је окривљеном АА одређено суђење у одсуству, након чега је на главном претресу одржаном 12.01.2021. године, прочитан исказ ГГ, са записника од 05.05.2017. године и 06.05.2017. године, што је, према ставу одбране, у супротности са одредбом члана 406. став 1. и став 3. ЗКП, јер у записнику о главном претресу нису наведени разлози због којих се ови докази изводе у складу са одредбом става 1. члана 406. ЗКП, како је то прописано ставом 3. истог члана. Самим тим, према наводима захтева, суд није упознао окривљеног са садржином исказа пок. ГГ у складу са чланом 406. став 1. при чему су пресуде донете само на основу одбране окривљеног ГГ, а није очигледно да би и без тог доказа била донета иста пресуда.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Према одредби члана 406. став 1. тачка 1) ЗКП, осим у случајевима посебно прописаним у том законнику, упознавање са садржином записника о исказима сведока, саопштених или већ осуђених саучесника у кривичном делу,

као и записника о налазу и мишљењу вештака, може се по одлуци већа обавити сходном применом члана 405. тог законика, ако су испитана лица умрла, душевно оболела или се не могу пронаћи или је њихов долазак пред суд немогућ, или знатно отежан због старости, болести и других важних разлога.

Из списка предмета произлази да је окривљени ГГ, у току истраге изнео одбрану пред Вишим јавним тужиоцем у Зрењанину, дана 05.05.2017. године и дана 06.05.2017. године, након чега је решењем Вишег суда у Зрењанину К 77/17 од 21.12.2017. године, кривични поступак према овом окривљеном обустављен због смрти окривљеног, а суд је на главном претресу одржаном дана 12.01.2021. године одредио извођење доказа читањем записника о саслушању ГГ пред Вишим јавним тужиоцем у Зрењанину од 05.05.2017. године и 06.05.2017. године.

Из изнетог произлази да је суд, у смислу члана 406. став 1. тачка 1) ЗКП, био овлашћен да на главном претресу прочита записнике о ранијем саслушању саокривљеног ГГ, који је у току поступка умро.

Следствено изнетом, како су записници о саслушању ГГ од 05.05.2017. године и 06.05.2017. године, у доказном поступку на главном претресу изведени под условима прописаним одредбом члана 406. став 1. тачка 1) ЗКП, при чему окривљени и бранилац након извођења наведених доказа читањем на главном претресу нису имали примедбе, што подразумева да су били упознати са садржином ових доказа, то, по оцени овога суда, наведени записници, не представљају незаконите доказе, у смислу навода захтева, на којима се пресуда није могла заснивати.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је наводе захтева браниоца окривљеног АА којима се указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оценио као неосноване.

Према наводима захтева, незаконит доказ на коме се заснива побијана правноснажна пресуда је и налаз и мишљење вештака доктора Тихомира Папића, од 28.02.2018. године са образложењем да овај вештак није могао да обави вештачење окривљеног ГГ, јер га је као пацијента познавао од 2011. године и био је упознат са његовим породичним односима, које чињенице, по ставу браниоца, доводе у питање непристрасност и објективност наведеног вештака.

Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног изнетим наводима захтева не указује да је наведени доказ сам по себи и по начину прибављања у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку, већ у суштини истиче околности које изазивају сумњу у непристрасност вештака др Тихомира Папића, чиме правноснажну пресуду побија због повреде закона из члана 42. у вези члана 37. став 2. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 42. у вези члана 37. став 2. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић